

Hoofdstuk 1

Livs hart ging tekeer tegen haar ribben. Haar handen voelden klam. *Als ik maar niet te laat ben!* Ze graaide in de binnenzak van haar jas en trok haar mobiele telefoon eruit. Ze wierp er snel een blik op om te zien of haar berichtje door Gabriëlle was gelezen, toen ze de weg overstak. Een auto toeterde. Een schok ging door haar heen en ze keek op. De bestuurder, een jongeman met donker haar, stak zijn middelvinger op.

Stomme klootzak, kijk zelf uit. Liv haastte zich verder langs de armoedige rijtjeshuizen.

Dit deel van Luxemburg-Stad had betere tijden gezien. Barsten waren zichtbaar in de bakstenen muren, de verf bladderde van de kozijnen. Het onkruid groeide in de kieren tussen de stoeptegels. De donkere wolken boven de gebouwen hielpen niet mee aan de sombere uitstraling van het stadsdeel.

De vinkjes van het appje bleven grijs. Waar was Gabriëlle? Waarom reageerde ze niet? Irritatie kriebelde op haar huid. Ze stak haar telefoon terug in haar binnenzak. Het was niet bepaald het eerste sollicitatiegesprek dat ze had, maar een beetje steun in de vorm van een berichtje was toch wel fijn. Zeker na dat fiasco bij het makelaarskantoor.

Hoe verder ze doorliep, hoe leger de straten werden. Verschillende panden hadden dichtgetimmerde deuren en ramen, bedekt met uitbundige graffiti. Van de rode bakstenen portieken was soms nog weinig te zien onder de scheldwoorden en andere uitingen van ongenoegen.

Waarom had het uitzendbureau haar in vredesnaam naar de buitenwijken van Luxemburg-Stad gestuurd? Was Liv zo'n hopeloos geval dat ze geen normale baan

voor haar konden vinden? Ze verslikte zich bijna in haar eigen speeksel. Ja, ze was hopeloos. Er was niets bijzonders aan haar, behalve haar talent om overal een puinhoop van te maken. In de laatste vijf jaar had ze zoveel baantjes gehad dat ze niet eens meer als een jobhopper kon worden aangemerkt. *Meer een banentester. Banenramp.*

Met grote stappen liep ze over de stoep. Haar aandacht werd getrokken door haar spiegelbeeld in een van de schaarse winkelruiten waar geen barst in zat. Haar zwarte haren reikten tot net boven haar schouders. Met een schok realiseerde ze zich dat ze die morgen vergeten was make-up op te doen. Ze was zelfs vergeten het er de avond ervoor eraf te halen.

'Shit,' mompelde ze, 'heb ik een sollicitatiegesprek, zie ik eruit als een panda!' Snel veegde ze met haar wijsvingers onder haar ogen, al had het weinig baat. *Natuurlijk...* Ze rolde met haar ogen. *Waarom ben ik zo'n chaoot? Een chaotische panda!*

Een man met een versleten jas en een winkelwagentje vol oude doeken en lege flessen knikte goedkeurend naar haar, alsof ze een collega zwerver was.

Na vijf minuten vond Liv het kleine café, waar ze het sollicitatiegesprek had. De fundering van het pand was al een tijdje aan het zakken. Mos bedekte de muren als groen slijm. Een klappraam hing scheef in de sponning. *Wat een krot. Waar heeft het uitzendbureau me in vredesnaam naartoe gestuurd?* Ze opende de deur, bleef met haar voet achter de drempel hangen. Ze viel bijna naar binnen.

Meerdere mensen keken op. Liv stond verbaasd stil. Zoveel klanten had ze niet verwacht in een buurt als deze. Haar blik kruiste die van een jonge vrouw met kort bruin haar. Ze had opvallend grote ogen.

De cafébezoekers richtten hun aandacht weer op hun ontbijt of krant.

Een rilling kroop over Livs rug toen ze naar de bar

liep. De barman, voorzien van een gezicht alsof hij in een citroen had gebeten, keek op vanachter de biertap.

‘Ik kom voor een sollicitatiegesprek,’ zei Liv. De ze-nuwen dwongen zich door haar bloedbaan in een race naar haar hersenen.

De barman wees met zijn theedoek direct naar een tafeltje, waar een vrouw van in de dertig Liv met een stalen gezicht bekeek. Ze zwiepte haar paardenstaart geïrriteerd over haar schouder, toen Liv naar haar toe kwam. *Jeetje, wat een vrolijkheid.*

‘Sorry.’ Liv stak haar hand uit. ‘Ik kwam vast te zitten in het verkeer. De bus. De bus kwam vast te zitten. Ik heb geen auto. Trouwens ook geen rijbewijs. Ook geen fiets.’

De vrouw met de paardenstaart wees naar de stoel tegenover haar. ‘Zit.’ Ze gaf Liv geen hand.

Dat was niet de respons die Liv verwachtte, maar ze nam plaats. Ze schraapte haar keel.

‘Water?’ De vrouw wachtte niet op antwoord en pakte van een andere tafel een dienblad, waarop een glas stond waar Liv een hond nog niet uit zou laten drinken. Ze zette het met een bonk op tafel. Het water klotste over de rand van het glas. Heel even richtte de vrouw haar aandacht op een punt achter Liv, waarna ze een glimlach op haar gezicht dwong.

Liv schraapte nogmaals haar keel. Misschien was dit geen goed idee. Misschien kon ze beter ergens anders solliciteren. ‘Eh, u bent Alenka Lyssov?’ Ze baalde van de lichte trilling in haar stem.

De vrouw zwiepte weer haar paardenstaart over haar schouder, alsof het een wapen was. ‘Dat ben ik.’ Voor het eerst hoorde Liv het Russische accent in haar woorden.

De barman verscheen van achter Liv. Hij stak Alenka een mapje met papieren toe. Livs hart sloeg over. Ze had de man helemaal niet aan horen komen. Hij stond zo dichtbij dat ze automatisch de andere kant op leun-

de. Pas toen Alenka hem streng aankeek, liep hij terug naar de bar.

Alenka bekeek de papieren, maar zei niets. Livs gegevens stonden op het bovenste blad. Haar pasfoto zat eraan geniet.

De stilte benam Liv langzaam de adem. Met een ongemakkelijk gevoel in haar binnenste ging ze verzitten. *Waarom zegt die Alenka niets?* Ze schraapte haar keel. Ze had bijna de neiging een slok van het water te nemen. Deze sollicitatie was geen goed idee. Een naar gevoel bekroop haar. Ze had echter de baan nodig. Hard nodig. Ze wist niet eens meer welke rekeningen nog betaald moesten worden. Haar keel voelde met de minuut droger.

Alenka's aandacht was nog steeds op de papieren gericht.

'Je wil natuurlijk weten hoeveel ervaring ik heb,' zei Liv schor.

Alenka keek haar scherp aan. Een frons vormde lijnen tussen haar wenkbrauwen. 'Hoezo?'

'V-voor de baan?' Een bal onzekerheid groeide in Livs buik. Hij bleef plakken aan haar ingewanden. Haar mond leidde zoals zo vaak een eigen leven door de zenuwen. 'Eigenlijk... eigenlijk heb ik geen ervaring als barvrouw. Eigenlijk ook niet als serveerster. Ik was secretaresse. Een dag,' ratelde ze. 'Niets voor mij. En ik heb in een winkel gestaan. Tot die gasexplosie, natuurlijk. Wist ik veel dat het de rode knop moest zijn voor het licht. Wie gaat er nu in de kelder roken? Niet mijn schuld. Denk ik. Gelukkig vond de politie dat ook.' Liv kon niet meer stoppen met praten, ook al werd Alenka's uitstraling steeds killer. 'Post bezorgen. Dat heb ik ook gedaan. Alleen die hond van nummer vijf beet en... nou ja, ik raakte nog weleens pakketten kwijt. Geen idee waar die bleven. Heel even op de markt gestaan, waar ik ben uitgescholden voor viswijf...'

'Ervaring is niet nodig.' Alenka keek opnieuw naar

een punt achter Liv. Met een frons keek ze om. Het nare gevoel dat zich in haar buik had genesteld bleef groeien. 'Betekent dit dat ik aangenomen ben?' Ze trok haar wenkbrauwen op.

Alenka bestudeerde opnieuw de papieren. 'Jij bent Liv MacKenzie? Zesentwintig jaar oud?'

'Mijn voorouders kwamen uit Schotland. Zij hadden ook geen ervaring als serveerster.' De woorden waren Livs mond uit voordat ze zichzelf tegen kon houden. *Wat zeg ik nu? Dat vroeg ze helemaal niet!* De zenuwen gierden door haar aderen. *Shit, wanneer leer ik mijn mond eens houden?*

Alenka staarde haar aan. 'En jij hebt je zus Kate al een tijd niet meer gezien? Sinds de begrafenis van je ouders, vijf jaar geleden?'

Liv opende en sloot haar mond als een vis op het droge. Haar hersenen probeerden de plotselinge informatie te verwerken. Herinneringen over de woede op het gezicht van haar zus en het geschreeuw in haar oren dreigden de wereld te laten draaien. *Nee, niet nu!* Ze dwong ze weg. 'Nee. Ja, eh, nee. Wat?' mompelde ze. Ergens maakten haar hersenen contact. 'Sorry, maar hoe weet je dat van mijn zus?' Ze deed een verwoede poging zich te herinneren of ze bij het uitzendbureau het over Kate had gehad. Kate, die haar nooit had gemogen.

Alenka's glimlach verdween een halve seconde. 'Ik heb achtergrondinformatie opgezocht,' zei ze stijfjes.

'Oh.'

De stilte die viel, werd alleen onderbroken door het tikken van de klok boven de bar.

Achtergrondinformatie. Over Kate. Was dat normaal? De bal onzekerheid in Livs maag was nu zo plakkerig als pindakaas. Haar gebrek aan adem hielp niet veel. Ze kreeg sterk de neiging het café uit te vluchten.

Ergens klapte een deur dicht. Liv kwam bijna los van haar stoel. *Ik heb frisse lucht nodig!* 'Oké,' zei ze snel.

‘Ik hoor wel of ik het geworden ben.’

De deur naar de keuken opende. Zowel Liv als Alenka keek om. Liv zat als bevroren. Een vrouw met lang, bruin haar en een nors gezicht keek rond tot haar blik op Liv bleef hangen.

‘Kate?’ vroeg Liv verbijsterd.

‘Je hebt iets wat van mij is.’ Kate kwam met grote stappen op hen af.

Livs ergernis groeide tot woede. Wat kwam Kate doen?! ‘Oh nee. Mooi niet!’ Ze stond op, wilde weglopen.

Kate richtte haar hand naar Liv. ‘Stop haar!’

Alenka vloog overeind, greep het dienblad en haalde uit.

Het blad raakte Liv vol tegen haar hoofd. Pijn explodeerde in haar schedel, zwarte flitsen flikkerden om haar heen. Ze klapte tussen een stoel en de tafel. Blauwe vlammen schoten van de gordijnen omhoog naar het plafond. Deuren klapten open, mensen renden naar binnen, bezoekers vlogen overeind. Een schokgolf blies meubilair omver. Kate schreeuwde. Alenka vloog door de lucht. Waar het ijs tegen het plafond vandaan kwam, was Liv een raadsel. Ze schudde haar pijnlijke hoofd. Iemand greep haar bij haar elleboog.

‘Schiet op!’ riep een vrouw met een bruin pixiekapsel en een duidelijk Frans accent.

Liv was te verbijsterd om zich te bewegen. Wat deed Gabriëlle hier? Eerst Kate en nu zij! ‘Gabriëlle?’ vroeg ze. ‘Ik had je geappt over mijn sollicitatie!’

‘Dat weet ik! Je bent in gevaar!’

Een vuurbol vloog langs de bar, ruiten knalden. Livs hart sloeg een slag over, om vervolgens op hol te slaan. Ze staarde met haar mond open. Dat was vuur! Een bol vuur! Hoe kon dat? Wat gebeurde er?

Gabriëlle probeerde haar aan haar arm overeind te trekken. ‘Werk eens mee!’

Liv stond wankel op.

De bezoekers, die zonet nog rustig hun ontbijt aan het nuttigen waren, stonden lijnrecht tegenover de nieuwkomers. Een man met een grote neus en een afgrijselijk geel overhemd richtte zijn handen naar een van de nieuwkomers. Rood licht ontstond in zijn handpalmen. Het vormde zich tot een vuurbol. Hij schoot naar de man die zonet nog zijn broodje ei aan het eten was geweest. Een gil worstelde zich omhoog uit Livs keel. De vuurbol knalde tegen een blauw schijnsel. Hij vloog door het kapotte raam.

‘Wat is dit?!’ Livs hartslag bonkte in haar oren. Het angstzweet stond in haar handen, haar benen voelden week. Dit was niet echt. Dit kon niet!

Gabriëlle trok haar aan haar arm mee, maar Alenka stormde op hen af. Een zwaard van ijs groeide in haar hand. Livs oren deden pijn door haar eigen gegil. Gabriëlle richtte haar hand. Ze stuurde een schokgolf die Alenka omver blies.

‘Jij ook?’ Livs hart dreigde via haar ribben uit haar lichaam te bonken. Met een ruk trok ze zich los. *Ik moet hier weg!* Glijdend over plassen water en langs brandend meubilair rende ze naar de keukendeur. Schokgolven, vuur- en lichtbollen vlogen om haar heen.

‘Ik wil die baan niet!’ gilde ze. Haar bloes plakte aan haar rug. Ze voelde zich koortsig. Wat was dit voor een chaos? Wie waren die mensen? Wát waren die mensen?! Haar voet haakte achter een tafelpoot. Ze klapte hard tegen de vloer. Op handen en knieën reikte ze naar de keukendeur.

‘Stop!’ hoorde ze Kate gillen. Ze keek nog net op tijd om, om een bol blauw vuur in haar richting te zien vliegen.

Gabriëlle schreeuwde iets, de man van de vuurbollen keek verschrikt om. Liv gooide haar armen voor haar gezicht. Het blauw slokte haar op. De vlammen bulderden om haar heen. Een intense paniek benam Liv de adem. Ze klauwde aan de deur. Ze wilde weg,

weg van de hitte die haar huid brandde. Een schreeuw verliet haar mond, maar het vuur doofde met net zoveel snelheid als het gekomen was. Haar gezicht brandde scherp, nu van binnenuit. Het verspreidde zich naar haar armen, naar de rest van haar lichaam. Er klonk een luid dreunen in haar oren. Een bittere smaak nestelde zich op haar tong tot ze niets anders proefde.

De lucht gloeide koper, voelde als stroop; te dik om in te ademen. Het koper cirkelde om Liv heen, het schoot door haar lijf. Het zocht vliegensvlug een weg naar de mensen in het café. Een zuigend gevoel bouwde zich op in haar buik. Het groeide en groeide.

Alenka en een man met lang, bruin haar keken verschrikt op. De mond van de man vormde een woord zonder geluid. Beiden doken weg.

Het koper schoot door, hechtte zich aan de barman en een tweede man. Schreeuwend en maaiend met hun armen zakten ze door hun knieën. Kate riep iets. Met een laatste blik op het koper vluchtten zij, Alenka en een zestal anderen de deur uit.

Liv schreeuwde tot haar keel brandde, maar het gebulder van de koperen storm om haar heen overstemde het. Ze dacht dat ze zou exploderen. Er klonk een harde klap, pijn dreunde in haar hoofd. Ze werd de duisternis in geworpen.

Hoofdstuk 2

De koperen lucht dreunde om Liv heen. Hulpeloos tuimelde ze alle kanten op. Ze dacht stemmen te horen, maar ze waren verdwenen voor ze zich erop kon concentreren.

Paniek gierde door haar heen. Haar spieren spanden zich zo strak dat ze op scheuren stonden.

Vreemde woorden prikten door het koper. Eerst waren het flarden, maar al snel werden de woorden zinnen. Ze hadden effect op haar. *Waar komen ze toch vandaan?* Liv herkende de taal niet, maar haar hartslag kalmeerde, haar gepijnigde lijf ontspande. De koperen storm bromde als een tevreden, wild dier. Hij nam in kracht af tot het niet meer was dan een wolk melkpoe-der in een kop koffie. Het liet haar in duisternis achter.

Met een zwaar en vermoeid lichaam liet ze zich erin rondzweven. De rust was echter van korte duur. De koperen wolk breidde zich opnieuw uit tot de bulderende storm. Hij beet en stak in haar ledematen, liet een schrijnend spoor achter op haar huid. Een schreeuw van wanhoop, rauw, vol onmacht, worstelde zich omhoog. *Help me, wie dan ook! Laat het stoppen! Ik... ik kan niet meer!*

De vreemde woorden en zinnen drongen tot haar door. Ze golfdend over het koper, over haar lichaam. Ze temperden de storm, dwongen het koper zich terug te trekken. Liv ademde diep in. Een gevoel van opluchting gleed door haar borstkas. Langzaam bedaarde de storm. Het duister slokte haar op.

Hoelang de duisternis haar omhulde, wist ze niet. Het interesseerde haar ook niet. Ze was zo moe, dat ze nauwelijks nog kon nadenken. Haar lichaam voelde zwaar.

Een prikkeling verspreidde zich door haar buik. Haar maag verkrampde. Het zuur baande zich een weg door haar slokdarm. Het brandde in haar keel. Wanhopig probeerde ze het weg te slikken.

De prikkeling groeide en vulde haar borstkas met een scherpe hitte. *Wat gebeurt er toch met me? Dit is niet normaal!* Ze haalde gejaagd adem, maar kreeg nauwelijks lucht. In paniek graaide ze naar haar keel. De hitte verspreidde zich snel, brandde haar huid, drong in iedere cel van haar lichaam. Er was geen ontsnappen aan! Liv hapte naar adem, tranen rolden over haar wangen. *Wanneer houdt dit op?!* Gebrom klonk harder en harder in haar oren. Het dreunde tegen de binnenkant van haar schedel.

De hitte schoot uit haar lichaam. Ze lichtte de duisternis op, vulde de koperen wolken om Liv heen, die zich snel draaiend tot een storm ontwikkelden. Liv voelde zich misselijk. Haar mond vulde zich met speeksel. Ze kneep haar ogen even dicht. *Ik word niet goed!*

Het gedreun resoneerde in haar borstkas, in haar hoofd. Haar spieren spanden strak. *Niet weer!* Ze wilde gillen, schreeuwen. Daar! Daar waren de woorden, de zinnen, dit keer sterker. Ze stroomden over haar heen, over het opwellende koper. Ze verdreven de hitte. Het koper koelde af, trok zich terug. Terug Livs lichaam in, op de vlucht voor de ritmische klanken. Ze hapte weer naar adem. Eén keer, twee keer. Haar spieren ontspanden, haar hartslag vertraagde. Eindelijk slonk de wolk tot het nog nauwelijks zichtbaar was.

Duisternis. De kou ervan zond tintelingen over haar huid. Er was geen pijn, geen angst, alleen heerlijke stilte. Rust.

Maar het koper gaf zich niet zomaar gewonnen. Het dreigde haar nogmaals te vullen. De adrenaline vloog door haar aderen. Haar hartslag bonkte tegen haar ribben, tegen haar keel. Ze moest het koper stoppen! Ze moest! Liv vocht ertegen met haar laatste kracht, tegen

de hitte. Ze richtte al haar concentratie erop. Het koper vocht terug. Het vermeerderde zich met horten en stoten en vormde een verzengende hitte in haar lichaam. *Nee, ik wil dit niet! Ik wil dit niet! Laat me met rust! Stop! Ik kan... niet...*

De woorden, de zinnen, ze kwamen voordat het koper kon groeien tot de storm. Het geluid vulde heel haar wezen. Een hemels geluid dat verlichting beloofde. De hitte sidderde. Ze slonk weg. Eindelijk! Eindelijk rust. Ze zweefde weg in de duisternis.

‘Hoelang wil je dit volhouden?’ fluisterde een mannenstem. Het ongeduld was duidelijk hoorbaar.

Een andere stem gromde iets.

‘Luister eens, als ze niet binnen nu en een paar dagen wakker wordt, kunnen we het beter opgeven.’

‘Erik?’ Deze stem herkende Liv. Het was Gabriëlle. ‘We hebben een probleem.’

‘Meer dan één,’ klonk een jongensstem.

‘Wat nu weer?’

Deuren openden en sloten. De stilte wikkelde zich als een deken om Livs duisternis. Ze wilde de deken niet kwijt. Het voelde vertrouwd, warm en koud tegelijk. Het was echter Gabriëlle’s stem die haar vulde met nieuwsgierigheid en onrust.

Liv opende haar ogen. Langzaam vervormden de wazige omtrekken tot een kamer, waar olielampjes lange schaduwen op de wanden wierpen. Dit was geen ziekenhuis. Dit was al helemaal niet haar eigen appartement. Droomde ze? Ze draaide voorzichtig haar hoofd. Een scherpe pijn dreunde langs de binnenkant van haar schedel. Ze sloot haar ogen tot de pijn verdwenen was. Ze wilde terug naar de duisternis. Kon ze nog terug?

Een opengeslagen boek lag op een fauteuil, waarvan de zitting vooral uit draden en scheuren bestond. Ernaast stond een kastje, tegen de muur een standbeeld. Liv draaide haar hoofd om. Een schilderijtje van twee duiven hing in een lelijk, koperen lijstje aan de wand.

Het lijstje schitterde fel, wat stak in Livs ogen.

Het standbeeld bewoog. Liv keek met een ruk om naar het gevaarte tegen de muur. Het bewoog echt! Het kwam naar voren! Ze wilde wegschuiven, weg van dat beeld. Steken schoten als bliksemflitsen door haar hoofd. Haar lichaam bewoog met tegenzin, maar zodra het op gang kwam was het niet te houden. Trappend en gillend vloog Liv overeind.

Een deur klapte open.

‘Ze is wakker,’ zei het standbeeld. Hij duwde haar ferm terug in bed.

Liv hapte naar adem. De bruine ogen van het beeld wilden haar niet loslaten. *Nee, geen beeld, een man! Een man met een kille uitstraling.*

‘Je meent het. Fijn dat je haar een hartaanval hebt gegeven,’ zei de tweede man, die samen met Gabriëlle binnen was gekomen. Hij zag er ouder uit dan dege-
ne die haar had laten schrikken. Zijn grijsblonde haren glansden in het karige licht. De rimpels bij zijn mond-
hoeken bewogen toen hij sprak. ‘Kalm, meisje. Haal een paar keer diep adem.’

De eerste man gromde. Hij trok zich terug tegen de wand.

Liv ademde diep in en uit. Ze probeerde haar trillende ledematen onder controle te krijgen.

‘Liv?’

Op de een of andere manier had Liv moeite om haar blik van de man te houden, die ze voor standbeeld had aangezien.

‘Liv?’ Gabriëlles dwingende stem drong eindelijk tot haar door. ‘Je bent heel ziek. Je bent een week buitenwesten geweest.’

De woorden bleven steken in Livs hersenen. ‘Wat? Een week? Ik heb mijn verjaardag gemist.’

Gabriëlle glimlachte zuur. ‘Nee, dat was vorige maand. Het is juni.’

‘Er zijn belangrijkere dingen dan je verjaardag,’ zei

de blonde man. Hij ging naast Liv op de rand van het bed zitten. Voorzichtig raakte hij haar voorhoofd aan.

Een tinteling gleed pijnlijk over haar gezicht. Ze sloeg halfhartig naar zijn hand, maar gaf het gauw op.

‘Hmm,’ zei hij, alsof hij probeerde te bepalen of ze het zou overleven of niet. Hij vervolgde tegen Gabriëlle: ‘Zeg tegen Evander dat we meer tijd nodig hebben.’

‘Ik ben zo terug,’ zei ze tegen Liv en ze verliet de kamer.

De blonde man bekeek Liv met een frons. ‘Mijn naam is Erik Duits. Dit is Nika Ivanov.’ Hij wees naar de man die Liv voor een standbeeld had aangezien. Nu ze hem goed bekeek, begreep ze haar verwarring. Zijn gezicht straalde een intense onvriendelijkheid uit, net als de ijskoude ogen, maar de rest van hem was menselijk genoeg. Zijn zwarte haren stonden alle kanten uit, alsof het weken niet gekamd was. De bruine ogen bleven haar aandacht opeisen. Liv kon niet stoppen met staren.

‘Hé! Ik praat tegen je!’ Eriks stem dreunde hard door Livs hoofd. Met een boze frons zei hij tegen Nika: ‘Misschien heeft ze eten nodig.’

Nika snoof. Hij verdween met duidelijke tegenzin de kamer uit.

Erik bekeek Liv met dezelfde kilte als Nika. De stilte zond een rilling over haar rug.

‘Hoezo ben ik ziek?’ vroeg ze. Door haar eigen woorden kwam de herinnering aan Kate en het gevecht in het café boven. Ze hapte naar adem. ‘Ik... ik was... het café... en... en toen...’

Erik knikte. ‘En toen bleek je een magiër te zijn. Sommigen onder ons kunnen andere magiërs aanvoelen. Gabriëlle is daar goed in. Ze kwam naar mij toen je de tekenen vertoonde.’

‘Tekenen?’ Livs hersenen deden hun best te verwerken wat de man zei.

‘Ja, fysiek ben je bijvoorbeeld minder kwetsbaar.

Bovendien tintelt je huid door magie van anderen, al heb je dat niet altijd door. Je hebt meer dan eens aan Gabriëlle verteld dat je tintelingen voelde als jullie ergens samen waren of wanneer er nog een magiër in de buurt was. Het viel op. Ze wilde je voorzichtig vertellen wat je was, zodat we je krachten met beleid konden ontwakken. Helaas liep het allemaal anders.' Met een ruk stond hij op. Hij raakte heel even met zijn vingertoppen de zijkant van zijn hoofd aan. Het leek op een zenuwtrekje.

De deur opende. Zowel Gabriëlle als Nika kwam binnen. Nika zette een bord met een boterham en een glas melk neer op het nachtkastje. Hij leunde tegen de muur.

Gabriëlle volgde zijn handelingen met een frons. 'Erik, Evander zegt dat we nog een halfuur hebben. Corbin en Ki-Lin staan op wacht. We hebben meer mensen nodig.'

Eriks gezicht vertrok. 'Dat wordt lastig.'

Livs gedachten bleven teruggaan naar het café. Waarom waren Kate en Gabriëlle daar? Hoezo was ze een magiër? Wat bedoelden ze daarmee? Ze wilde dit niet. Ze wilde naar huis. 'Waar ben ik?'

'In Luxemburg-Stad,' zei Erik nors. 'In een woning van een vriend.'

Gabriëlle's gezicht wrong in een frons. Ze opende haar mond, maar op dat moment dreunde de vloer. Erik en Gabriëlle wisselden een blik.

Opnieuw dreunde de vloer.

'Niks geen halfuur. Tijd om te gaan.' Erik knikte naar Nika, die met twee stappen bij Liv was. Hij tilde haar zonder pardon met deken en al op.

Liv wilde zeggen dat ze zelf prima kon lopen, maar ze werd afgeleid door de plotselinge geur van bos, lente en aarde. Waar kwam dat vandaan?

'Haar laarzen!' Gabriëlle pakte ze van de vloer, trok ze lomp over Livs voeten.

‘Wacht!’ riep Liv. In een beweging graaide ze de boterham van het bord.

‘Wees stil,’ beet Nika haar toe. De man droeg haar snel en geluidloos de kamer uit, door een gang, via een trap naar beneden.

Een jonge vrouw met een olijkleurige huid en grote ringen als oorbellen, gooide de voordeur open.

Erik riep in hoog tempo commando’s.

Een magere jongeman van Livs leeftijd viel bijna met deur en al naar binnen. Hij bleef met zijn jas aan de deurklink hangen. Zijn blauwe ogen stonden wijd open. ‘Tijd om te gaan! Nu! Direct!’

Opnieuw trok er een dreun door de vloer.

De jongeman riep: ‘Ik ben Evander Whijt.’ Hij rukte zich los van de deurklink, verdween naar buiten voor ze kon reageren.

Livs blik schoot van links naar rechts, haar hoofd bonkte bij iedere beweging. Nika droeg haar alsof ze niet meer woog dan een puppy. Hij trapte de deur verder open.

De koele avondlucht raakte Livs gezicht als een moerslag. Een kreun ontsnapte uit haar keel. Het geluid van hun gehaaste voetstappen weerkaatsten tegen de muren van de steeg achter het huis. De zure lucht van oude urine drong in Livs neus. Ze voelde zich hulpeloos, hangend in Nika’s armen. Met één hand greep ze zich vast aan zijn schouder, plette daarmee de boterham tegen zijn jas. ‘Sorry,’ zei ze. Ze liet snel los. Zijn ogen veranderden van kleur. Ze leken nu bijna zwart. *Wat? Onmogelijk. Dat is gewoon de schemer. Er is echt iets mis met mij.*

Erik schoot de schaduw in. Hij hief een hand, waardoor iedereen spontaan stopte. Stemmen klonken. Twee vrouwen passeerden de ingang van de steeg waar Liv en de anderen stonden.

Liv keek terug naar het gezicht van de man die haar vasthad. Wat het was wist ze niet, maar op de een of

andere manier kon ze haar aandacht maar slecht van hem afhouden.

Nika's bruine ogen vonden de hare.

Zie je? Bruin, niet zwart. De lucht werd weer te warm om te ademen. Ze probeerde te glimlachen. Ze dacht dat ze er vast niet uitzag na een week buitenwesten geweest te zijn.

De man fronste. Hij trok zijn arm onder haar knieholten uit, zodat ze met haar voeten hard op de straat landde. De boterham, die ze nog steeds in haar hand had, viel op de grond.

Liv wankelde. Nika's hand klemde pijnlijk om haar bovenarm. Snel trok ze de deken tegen zich aan voor enig houvast.

'Blijf staan,' gromde Nika. Zijn gezicht straalde nog steeds die kilte uit.

'Evander, die twee auto's graag,' zei Erik zachtjes.

De jongen sloop dichterbij, richtte zijn hand. Er klonken twee luide klikken.

Liv wilde vragen van wie de auto's waren, maar haar aandacht werd getrokken door de bewegingen van een aantal mannen en vrouwen aan het eind van de straat. Met een schok herkende ze een van de mannen aan zijn opvallend grote neus. Hij was in het café geweest! Een ander wreef met zijn vingers over zijn hand, waardoor er een blauwachtig schijnsel verscheen, zonder dat de voorbijgangers het in de gaten hadden. Livs mond viel open. *Die man maakt licht met niets?*

Er klonk gegil, een schot knalde door de lucht. Liv dook half in elkaar, voor ze besepte dat het niet in hun steeg was. Haar hart bonkte luid in haar oren, een zweetdruppel rolde langs haar slaap. Ze probeerde haar benen in beweging te krijgen. Het voelde alsof ze volgepompt zaten met lood. Ze weigerden iedere actie. Dit was niet echt! Het kon niet!

De man met de grote neus rende met zijn compagnons een straatje in, weg van het lawaai.

‘Snel,’ siste de vrouw met de olijfkleurige huid. Ze baande zich lomp een weg langs Liv. Ze nam niet eens de moeite zich voor te stellen.

De grond trilde weer. Liv rook de scherpe geur van brand, maar haar hoofd tolde te veel om te zien wat er aan de hand was. De deken gleed uit haar handen, een ijzige kou greep haar hart vast. De wereld draaide om haar heen. De lucht kleurde zo snel koper dat het haar de adem benam. *Niet weer!* Haar benen weigerden haar nog te dragen, ze zakte in elkaar.

Twee handen grepen haar beet. Ze legden haar op de grond. Daar waren de woorden en zinnen in die vreemde taal. Ze baanden zich een weg door de intense hitte, door het koper.

Liv dwong haar ogen open. Ze staarde naar de bewegende lippen, waar de woorden uit stroomden als een rivier. De bruine ogen dreigden haar ziel in te kijken. Nika’s bruine ogen.

‘Jij?’ fluisterde ze.

Heel even stokten de woorden en stopte de mond met bewegen. De hitte en het koper overspoelden haar met zoveel geweld dat ze niets anders kon doen dan gillen.

Iemand schreeuwde: ‘Schild!’

De spanning op Livs lichaam piekte zo plotseling dat ze loskwam van de grond. Een oorverdovende explosie gooide haar in de diepe duisternis.

Ze verwachtte rust, stilte, de troostende warmte van een fijn, zacht bed. Ze verwachtte haar eigen kussen, haar eigen dekbed. In plaats daarvan was er duisternis, doorkliefd door stemmen en harde geluiden die snel oplostten in het vacuüm waarin ze rondzweefde. Er werd aan haar getrokken en geduwd. Met een ruk vlogen haar ogen open. Haar hartslag bonkte met venijn tegen haar ribbenkast. Het plotselinge, felle licht stak als een mes door haar voorhoofd. In paniek greep ze

met twee handen de voorstoel vast van de auto waarin ze zat en liet gelijk los.

'Sneller!' riep de vrouw met de olijfkleurige huid op de rijdersstoel naar Erik, die de auto bestuurde.

'Kalm aan, Ki-Lin!' zei Erik kribbig.

Ki-Lin? Liv zat ingeklemd tussen Nika en Gabriëlle.

Een schokgolf hief de auto van het asfalt. De motor jankte, Liv voelde zich loskomen van de zitting. In paniek greep ze zich vast aan een been.

'Blijf van me af!' riep Nika. Hij sloeg haar hand weg.

Met veel gekraak en gebonk landde de auto meters verderop. Iedereen werd door elkaar geschud. De veiligheidsriem sneed in Livs hals. Tot haar verbazing reden ze nog. De auto accelereerde, al piepte en kraakte er van alles.

Voor hen scheurde een zwarte auto zigzaggend door het verkeer, achter hen volgden twee motoren en een grote pick-uptruck. Liv herkende Alenka op de voorste motor. Paniek rees als een tsunami vanuit haar buik. Was Kate erbij? Kwam zij haar ook achterna?

Alenka hief een hand, ijs schoot van haar handpalm op de auto af. Liv dook ineen. *Dit is niet normaal!* De lucht kleurde koper om haar heen.

Het achterraam bevroor, versplinterde. Nika gaf het een ram, zodat het naar buiten viel.

De man op de tweede motor gaf gas, tot hij naast hen reed. Hij richtte zijn hand naar de auto. De rode gloed om zijn huid was genoeg om Liv een nieuwe paniekaanval te bezorgen. Waarom was ze nog niet wakker uit deze nachtmerrie? De wereld draaide om haar heen. Tranen rolden over haar gezicht. Met een klap schoot een koperen lichtstraal vanuit haar lichaam naar Gabriëlle. *Laat het ophouden! Ik wil dit niet meer!* Het licht ging de Française voorbij. Het raakte de man op de motor. Direct stroomde er hitte door Livs lichaam.

'Ze leent in! Stop, Liv!' riep Gabriëlle ontzet.

Voor Livs gevoel zag ze de man op de motor extra

scherp: zijn bruine haar dat wapperde in de wind, de verbijstering op zijn gezicht, de angst in zijn ogen. Zijn mond opende in een geluidloze O.

Liv wist niet precies wat ze deed, maar instinctief richtte ze haar handen. De energie die ze kreeg, schoot op de man af. Het raakte hem en de motorrijder erachter. Er klonk een luide klap, metaal schraapte over asfalt. De motoren verdwenen uit het zicht. Piepende remmen overstemden het lawaai.

Livs lichaam trilde. Slap liet ze zich tegen de rugleuning vallen. Gabriëlle riep haar naam.

Liv staarde naar het dak van de auto zonder het echt te zien. Haar T-shirt plakte tegen haar rug, net als haar haren in haar nek.

Twee sterke handen grepen haar bij haar schouders. Nika dwong haar aandacht op zich. 'Houd op! Je smelt de auto!'

Livs hart sloeg over. Heel even dacht ze dat zijn ogen geheel zwart waren, maar zodra ze beter keek was het verdwenen.